

II nagrada

VAŽNOST NAŠEG GLASA SHVAĆAMO TEK KAD NAS UŠUTKAJU

Živimo u malom svijetu, ograđeni zidovima koje mi sami postavljamo.

Za sebe, ali i za druge. Oko nas vladaju velika pravila, zakoni, zabrane, sve ono čega se moramo pridržavati, ali i što se sve češće mijenja i još češće krši. I tu se zapitam mogu li išta reći tj. je li me itko pitao za mišljenje? I tako šutim iznova i iznova, a da nisam ni svjesna svoje tišine. U ovom svijetu, svaki pojedinac, predstavnik ogromnog dijela čovječanstva, jedan među sedam milijardi, ima slobodu.

Kretanja - otići i ostaviti sve, ali opet se vratiti, jednostavno ići naprijed za svojim ciljem jer je na putu života jako opasno stajati i čekati da sunce grane. Slobodno misliti i govoriti. Mogućnost da izrazim svoje mišljenje naglas, a da se pritom ne moram pribojavati prijekog pogleda ili oštre kritike. Važno je da me se čuje, sasluša. Da kažem najvrjednije riječi, da kažem "volim te" i da stalno to ponavljam. Vrijednost i sloboda je i običan pozdrav upućen prolazniku kao i pomoć beskućniku. Imamo pravo glasa, pravo izraziti želju i reći ono što nam je zaista potrebno. Ali, svaki čovjek na ovome svijetu će me na ovaj ili onaj način osuditi. Ušutkati. To je činjenica. Nečija presuda će se odnositi na mene, neuglednu mladu osobu pomalo dosadnih shvaćanja za moj previše mlad um. Ali zar i to nije pravo glasa? Tko me zna i ima pravo suditi o meni? Tko je ovdje sudac? Gledajući tim očima, možemo vidjeti kako čovjek nije onakav kakvog ga je priroda stvorila. Čovjek je onakav kakvim ga drugi vide gledajući snagom svoga uma. I opet je to pravo jer svatko može posjedovati toliku snagu da procijeni nekoga, no može li zato stavljati zabrane? Htjeli mi to ili ne, drugi će o nama prosuđivati čak i ako nemaju činjenice, svjedoke ili dokaze. I tako će se suditi iz

dana u dan. Hoćemo li šutjeti iz dana u dan? Moj glas nije jednoličan kao voda koja se adaptira u svakom sudu, moj glas ima nešto ozbiljno za reći. Ali, (uvijek to “ali”), naći će se netko da nas ušutka, da ne gubimo vrijeme, da smo ovakvi ili onakvi. Ja mlada, ti previše star, djevojka s krivim zubima, momak koji ne voli nogomet, baka sa štapom, djed s protezom. I svi koji su drugačiji, a opet toliko slični. Zašto nam oduzeti pravo glasa? Svatko od nas stvara ovaj svijet, svatko daje po jednu boju, jednu nit. I zašto bi onda bili glumci u nijemom filmu? Shvaća li netko ovdje tu važnost? Ovo više nije samo pitanje prava već i naše društvenosti, čovječnosti, sposobnosti da komuniciramo jedni s drugima, da se upoznajemo i stvaramo savršen mozaik. Jer svatko od nas je bitan i svačiji glas doprinosi. To je kap u moru postojanja, ali zar i te kapi ne čine more? Želim reći, želim vikati ako je to moj glas. I plakati ako je i to moj glas. I neka svi otvore oči i neka svi čuju. Mi smo ljudi, nismo drvo koje nepomično stoji stoljećima, nismo bespomoćni psi koji mole za ono malo hrane što im je potrebno da prežive. Jednostavno smo samo živa svjesna bića. A glas je najveći i najvrjedniji dar koji smo dobili. Bilo bi šteta ne iskoristiti ga. A život, on može biti taman, surov, nemilosrdan, ali ne smijemo dopustiti da se zauvijek ugasi veselo sunce u našem danu. Svi smo skitnice i svatko od nas traga za nečim. U većini slučajeva nismo ni svjesni što zaista želimo. A nije svejedno. Trebamo shvatiti vrijednost onoga što želimo. Da, želim svoja prava. I zato, svatko tko je sanjar, neka sanja. Putnik koji ne zna otkuda je krenuo niti kamo se zaputio samo neka ide pravo. Jer problemi vrebaju putnike u mraku društva. A ja? Ja uljepšavam svaki dan svojim osmijehom.

Poslije svega, mislim da je pitanje prava glasa jedno od najvažnijih u životu. Samo ja zaista znam što želim. Stoga, pozdravimo svaki izlazak sunca, svaku pahulju, cvijet i svakog čovjeka jednim veselim i radosnim usklikom! Jer

nije najvažnije reći nešto, nego svojim glasom doprinijeti nečemu. Ne mora to biti revolucija - možemo samo jednostavno reći "lijepo je što postojiš".

Katarina Skenderović 3.f